

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 30 | Εξωτερικού έτησία φρ. 10
> έξάμην. > 20 | > έξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 54 | Εξωτερικού φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ: 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Η νικηφόρος μάχη τών Γερμανών εν Λιέγη.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΓΑΘΟΤΗΣ

— Ουδείς αγαθός, λέγει ο Ίησους εις τὸν νεανίσκον, εἰμὴ εἰς, ὁ Θεός.

Ἀποκλείεται λοιπὸν ἡ ἀγαθότης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τὸ τελειότερον αὐτὸ τῆς δημιουργίας πλάσμα, ἀποκλείεται ἀπὸ τοῦ ψυχικοῦ αὐτοῦ προτερήματος τῆς ἀγαθότητος καὶ εἶναι κατάδικον νὰ δουλεύῃ εἰς τὴν κακίαν, εἰς τὴν πονηρίαν, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην;

Τοιαύτη τοῦ πράγματος ἀντίληψις θὰ ἦτο κατάφορος ἀεικλία διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, θὰ ἦτο πέδη, καταδικάζουσα αὐτὸν εἰς παντοτεινὴν καὶ ἐπονεϊδίστον δουλείαν. Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ εὐαγγελικὸν ἐπίσης ρητὸν τοῦ: «Γίνεσθε τέλει καθὼς καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν οὐρανοῖς»; Ποῦ ἀπέμεινον τόσαι καὶ τόσαι παραινέσεις περὶ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἐξαγνίσεως αὐτοῦ; Ἄλλ' ἄρά γε καὶ τόσαι ἀνθρώπιναι προσπάθειαι, ἀπὸ αἰώνων καταβαλλόμεναι, εἰς τὸ μὴδὲν καὶ τὴν ἀποτυχίαν κατέληξαν, μὴ ἀναδειξάσαι ἀγαθὸν οὐδένα τῶν ἀνθρώπων;

Καὶ ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀντίκειται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλην εἰδὸν νὰ ζώσωμεν εἰς τὴν φράσιν: «οὐδείς ἐστιν ἀγαθός».

Ἡ ἀγαθότης εἶναι τὸ τελειότερον καὶ ὑψηλότερον τῶν ψυχικῶν προτερημάτων. Οὐδεμία ἀρετὴ δύναται ν' ἀναθάλλῃ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἂν μὴ τὰ ἐγκατα αὐτῆς προητοίμασε προσφυῶς ἡ ἀγαθότης. Ἄρεται ἀναφυόμεναι ἐπὶ ψυχῶν μὴ λειπασμένων διὰ τῆς ἀγαθότητος, θέλουσιν ἔχει τὴν τύχην τῶν δένδρων ἐκείνων, τὰ ὅποια φύονται ἐπὶ τῶν κορυφῶν γρανιτωδῶν βράχων. Δράξ χύματος καὶ ὀλίγη δρόσος τροφοδοτεῖ ἐπ' ὀλίγον τὰς ἀτόνους ρίζας τῶν, ἐπειδὴ δ' αὐταὶ δὲν εὐρίσκουσι λιπαρὰν γῆν διὰ νὰ εἰσδώσωσι, τὸ δένδρον θὰ καταπέσῃ προτῶ ζώσει τὸν πρῶτον αὐτοῦ καρπὸν.

Ἡ ἀγαθότης εἶναι ἡ λιπαρὰ γῆ τῆς ψυχῆς. Μότται αἱ προσπάθειαι ἐκείνων, οἵτινες προσπαθεῖν νὰ στηρίξωσιν ἄνευ αὐτῆς γόνιμον φυτεῖαν τῶν λοιπῶν ἀρετῶν. Οἰκοδομεῖσιν ἐπὶ τῆς ἄρμυ.

Ἴνα λοιπὸν τὴν σπουδαιότητα τῆς πρώτης ταύτης ἀρετῆς ὁ Χριστὸς καταδείξῃ, τὴν ἀνέυθηκε πάσαν εἰς τὸν Θεόν, τὴν θεϊότητα ταύτης σκοπῶν νὰ καταδείξῃ καὶ τὴν ὑπέροχον αὐτῆς δύναμιν καταδηλῶν.

Δὲν εἶναι λογικὸν οὐδὲ φρόνιμον νὰ παραγνωρισάμεν ἡμεῖς τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς ταύτης. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι μας εἰς κατάκτησιν ταύτης ἄς τεινώσιν καὶ θέλουσι στεφθῆν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἐπιστέφουσαι καὶ ἡμᾶς δι' ἀμαράντων ἀγαθῶν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΦΩΣ ΙΔΑΡΟΝ

Ὁ Αὐγουστος ἐσκόρπιζε τὰς γλυκυτέρας θωπείας του εἰς τὴν φύσιν. Τὸ ἀπόγευμα ἐκίνο τῆς μαγικῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ ἥλιος μὲ τὴν μεγαλοπρεπείαν αἰωνίου βασιλέως κατήρχετο μεγαλοπρεπῶς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐξέπεμπε δέσμας ἀκτίων χρυσῶν εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς πεδιάδας, εἰς τὴν θάλασσαν.

ὑπὸ τὸς φωτεινὰς προβολὰς του τὰ χρώματα ἐξωγονοῦντο καὶ ἤπλονον ὅλους τοὺς τόνους τῶν ἀποχρωσέων των, τὰ κύματα ἀντικατοπτρίζον τοῦ οὐρανοῦ τὴν διαφάνειαν καὶ τῶν ἀκτῶν τὴν σκιερὰν μεγαλιπρέπειαν, ἐπὶ τὰ ἐναπομείναντα πουλιά, γάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν λοχμῶν, ἐτόνιζον ἕνα ὕμνον φαιδροτάτου ρυθμοῦ, ποῦ ὁμοίαζε πρὸς παιδικὸν φλυῆρημα.

Ὁ Αὐγουστος βέβαια δὲν ἔχει τὰ μύρα τοῦ Μείζου, οὐδὲ παρουσιάζει τὴν φύσιν ἐν τῷ ὄργανῳ τῶν Ὑμεναίων, τοὺς ὁποίους ἐπευλογεῖ ἡ ἀνείξις Ἄλλὰ παρουσιάζει τὴν καλλονὴν ὥρμου γυναικός, ἡ ὅποια εἶναι ἡδὴ μητέρα.

Καὶ ἡ Φύσις-Μήτηρ ἀξίζει τὸν τίτλον τοῦτον. Ἐπάνω εἰς τὰ ἀλώνια ἔχουν συσσωρευθῆ αἱ ξανθοὶ στάχεις, ποῦ θὰ ἀποδώσουν τὸν οἶνον, εἰς τοὺς ὀμπελῶνας τὸ εὐχμο σταφύλι βαρύνει τοὺς κλώνους των, τὰ ὀπωροφόρα δένδρα εἶναι κατάφορτα ἀπὸ τοὺς καρπούς των καὶ αὐτὸς δὲ ὁ γηραιὸς κισσὸς κάμπτεται ὑπὸ τὸ μέγα δι' αὐτὸν βάρος τῶν βοτρυῶν του.

Εἶναι ὥραία ἡ φύσις τὴν ἐποχὴν ταύτην! Εἶναι ὥραία! Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος, ποῦ θὰ τὴν ἀπλάυση μὲ ψυχικὴν γαλήνην...

... Καὶ ἀπλόνει ὁ Αὐγουστος τὰς καλλονὰς του εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸν οὐρανό, εἰς τὴν θάλασσαν. Μέγας δημιουργὸς καὶ τολμηρὸς καλλιτέχνης, δημιουργεῖ ἐδῶ μὲν ἕνα ὥραϊον πίνακα, παρέχει μίαν ὑπέροχον θαλασσογραφίαν καὶ περαιτέρω μίαν εἰδυλιακὴν σκητὴν ἐμμήτου τέχνης.

Δημιουργεῖ καὶ ἀδιαφορεῖ.

Ἄδιαφορεῖ ἂν ἐπὶ τῆς ἰδίας ἡπείρου τὴν ἰδίαν αὐτὴν στιγμὴν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ὡς ὄγκοι παμμέγιστοι καὶ πανίσχυροι, συγκροτοῦνται, ἀδιαφορεῖ ἂν τὸ τηλεβόλον σκορπίσῃ ἀπὸ τὸν περιφλεγῆ φάρυγγά του τὴν καταστροφὴν, τὸ πένθος, τὸν θάνατον, ἀδιαφορεῖ ἂν οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ ῥυακίς βάφονται ἐρυθροὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαχητῶν, ἂν αἱ ὥραιαι τοπιθεσῶν μεταβλλωνται εἰς ὀπέραντα νεκροταφεῖα ἀτόφων.

Ἡ φύσις ἐξακολουθεῖ τὴν τροχίαν της, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ ἄνθρωπος μετέβαλε τὴν ἀνοιξιν εἰς κόλασιν καὶ τὰ θέλητρα εἰς βασιάνους...

... Παρὰ τὴν κλιτὴν ἐνός λοφίσκου μία χαράδρα ὀδηγεῖ εἰς ἕν ἀνδρον, τὸ ὅποιον κατεσκευάσε μὲ πολλὴν τέχνην ἡ φύσις. Τὸ περιβάλλει μὲ ἀφθονίαν ὁ κισσὸς καὶ ἡ ροδοδάφνη. Ἐδῶ ἄλλοτε ἡ νεότης ἐσκήρτα, ἐδῶ ἐτέλει τοὺς χορούς της, τὰς ἐορτὰς της, τὰς πανηγύρεις της.

Σήμερον οὐδὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τις ἀπὸ τὴν ζωηρὰν κίνησιν τῆς ἄλλοτε.

Ὁ διαβάτης τοῦ δειλινοῦ οὐδένα πλέον ἐδῶ συναντᾷ μόνον μία ὄσμη, ὄσμη λιβατωτοῦ τὸν ἔλκει πρὸς ἕν μέρος, πρὸς τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐστρέφεται. Φέρει τὸ βῆμα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἐμβαίνει, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιζητήσῃ εἰς ἕν παρεκκλήσιον...

Ὁ δῦων ἥλιος ρίπτει ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου πρὸς τὸν βωμόν του τὰς τελευταίας ἀναλομπὰς του, ἐπὶ εἰς τὸ βάθος, συγχεόμενος πρὸς τὸ ἡμίφως τοῦ δειλινοῦ, εἰς γέρον ἱερεὺς προσεύχεται.

Εὐρίσκεται ἄρα γε κανεὶς εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐκεῖνο;

Ἄδιαφορον. Ὁ ἱερεὺς ἔχει νὰ προσευχηθῆ ὑπὲρ τῶν ἀπόντων. Καὶ εἶναι τόσο πολλοί!...

Ἡ δέσις προχωρεῖ. Ὁ ἑσπεριδὸς μὲ τὰς ἀπεριττους προσευχὰς του, μὲ τὰ ὥραϊά του τροπάρια προχωρεῖ. Μόνος ὁ ἱερεὺς μὲ τὴν ὑπόμενον φωνὴν του τὸν ψάλλει.

Ἀνέγνωσε τώρα τὸν λυχνικὸν ὕμνον καὶ ἡ γηραιὰ φωνὴ του ἀπευθύνει εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς τελευταίας ἰκισίας.

Εἶναι οἱ αἰτήσεις τῶν πιστῶν ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων. Καὶ ὁ γέρον ἱερεὺς ἐκφωνεῖ:

— Ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου...

Εἰς τὴν ἐκφώνησιν αὐτὴν δύο λυγμοὶ ἀντηχοῦσι. Στρέφει ὁ διαβάτης τὸ βλέμμα. Δύο γυναῖκες γονυπετεῖς προσεύχονται. Εἶναι τὸ μόνον ἐκκλησίασμα τοῦ μικροῦ ἐκείνου νεῖσκου. Καὶ αἱ δύο εἶναι μαυροφορεμένα. Τῆς μίας τὸ πρόσωπον ἔχουν ρυτιδώσει τὰ ἔτη καὶ αἱ θλίψεις καὶ ἐλευκάναν τὰς τρίχας της. Τῆς ἄλλης ἡ νεότης παλαίει ἀκόμη πρὸς τὴν ὀδύνην. Πλήν καὶ τῶν δύο τὰ μάτια εἶναι δακρυσμένα.

Ὁ διαβάτης τὸς ἀνεγνώρισεν: Εἶναι ἡ μητέρα, εἶναι ἡ σύζυγος. Ἐχουν καὶ αἱ δύο φίλιαι πρόσωπα εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, πρόσωπα, τὰ ὅποια ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ἀγκάλην των ὁ πόλεμος...

... Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξακολουθεῖ τὰς εὐχὰς του, ἀλλὰ τὴν φωνὴν του σμυνίγει ἡ βαρεῖα βροντὴ τοῦ τηλεβόλου.

— Θεέ μου! ληψέ μου τὸν υἱὸν καὶ τὸν σύζυγον χάριν τῶν δύο ψυχῶν, ποῦ σὲ παρακαλοῦν γονατισμένα.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Κινδυνεύει κανεὶς ὀλιγώτερα ἂν εἶναι ἐπ' εὐχῆς, παρὰ ἂν δὲν εἶναι.

Ἡ πείρα εἶναι ἄσχημος. Εἶναι καθρέπτης, ὁ ὅποιος ἀντικατοπτρίζει πρόσωπον γεγηρακός.

Τί καλὸς διδασκαλὸς ὁ χρόνος!

Ὁ ἔχων τὸ στόμα πικρὸν, εὐρίσκει πικρὸν καὶ τὸ καθαρώτερον ὕδωρ.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ! Ο ΠΟΛΕΜΟΣ!

Εἶδες τὸ σπῆτι ποῦ κλειστὸ σκορπάει τὴ φρίκη γύρω;
Ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος
τοῦ σφάλισε τὴ θύρα!

Καὶ τὸν φτωχὸ τὸν κηπὸ του
κιτρινοφυλλιασμένον,
ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος
τὸν ἔχει μαραμμένον!

Καὶ τὸ θρηνόφωνο πουλί,
ποῦ κάνει ἐδῶ νυχτέρι,
ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος
στὴ στέγη τῶχει φέρει!

Καὶ τὴ γρηά, ποῦ σκιάζεται
τὸν κόσμο ν' ἀντικρύσῃ,
ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος
τὴν ἔχει μαυροντύσει!

Καὶ τὸ ξαιθὸ πανέμορφο
τῆς ἔρημης καμάρι,
ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος
μὰ νύχτα τῶχει πάρει!

Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝ'ΟΥ

ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΑΙ

Βαλοσμιώδες, θωπευτικό αέρακι έδρόσιζε την πρός τον Βίσπορον τοποθεσίαν του Κήπου του Τσχειμίου. Έτάνω από τας κεφαλάς μας ο ψίθυρος των κινουμένων φύλλων, ώς γλυκύ νανούρισμα, έσκόρπιζε την σ νήθη τέρψιν του. Η γραφικότης των απέναντι λόφων της ανατολικής παραλίας του Β σπόρου, με έλαφρά φειδία, τα όποια έσχημάτιζαν οι έλαφρα κινήσεις των κυμάτων της γαλιανής θαλάσσης, συνεπλήρουν την ευμορφίαν της καθόλου ωραιότητος.

Οι παρακαθημένοι μας, κατά το πλείστον κυρία και δεσποινίδες, δεν είχαν ανάγκη να σάς είπωμεν, ότι παρουσίαζαν σωστά φιγυρίνια, καθ' όλα τέλεια και με την τελευταίαν επάνω τους λέξιν της μόδας. Η άράχνη, ή όποια ταί: έχρησίμευεν ως ένδυμα της εποχής, με τους ριτισμούς του έλαφρού ανέμου άφινε να διαγράφονται αι καμπυλότητες ωραίων τορνευτών βραχιόνων και συμμετρικωτάτων ώμων. Δεν αναφέρομεν και περι του λαμού και μεγάλου μέρους του στήθους και της ράχης των, διότι από αυτά, φυγαδευθείσα και αυτή ή άράχνη πρό καιρού, τά έχει παρουσιάσει όλόγυμνα.

Παρέκει, άλλη, με την άφέλειαν της μόδας άκουμβισμένη εις το καλαμόπλεκτον κάθισμά της, περιεσκόπει τά πάντα με το πολυτελές φισσιμέν της. ένφ άφελέστατα επίσης άκουμβώια τον έτερον των ποδών της εις το μικρό τραπεζάκι. έπεδεικνυεν, όρκετα έμφαντικώς, το κομπόν με ύψωμένο τακούνη ύπόδημά της, ένφ συγχρόνως ή μοδίτη φαινομηής της: άφινε να φαίνεται όλη ή περικομπής κνήμη της κάτω από διαφανειτάτην περικνημίδα, χρώματος ταγγό.

Η μουσική των τοιγγάων, όλοέν έξαντλεί το ρεπερτουάρ της με της δαιμονιώδεις τοξαριές του όρθιου μαέστρου εις στροφάς Βεννέζικου γαργαλιστικού βυλισμού.

Σιλουέται σελφίδων άδιακότως πηγαίνουσαν, σκορπιζουσαι ρυθμικώτατα γέλια, ζηλευτό καμάρι, φλογισμένες ματιές και άπόπνοιαν άξινυρέας ή άλλης μυρωδιάς της επ'αχής.

Και έν τούτοις, όλα αυτά, προάγμα άπίστευτον, κίνενα εκ των παρακαθημένων άρσενικών ούτε συγκινούν, ούτε ταράττουν. Όλοι εκείνοι, οι όποιοι άλλοτε με μόνην την άσθενή εμφάνισιν της άνωτέρω εικόνας έτίθεντο εις κίνησιν πολλήν και συγκίνησιν περισσοτέραν, τώρα, εις την στιγμήν αυτήν, είναι άπερροφημένοι με βαρυτάτας σκέψεις διά την κατάστασιν, όπως το σκυθρωπότατον πρόσωπόν τους μαρτυρεί.

Ο φίλος μου, σκυμμένος εις την άνάγνωσιν έσπερινής έφημερίδος, μ' έλεγε μετ' όλίγον μεγαλοφώνως όσα σχετικά έδιάβισε περι Διέγης και των περι αυτής. Γίνεται λόγος και περι του Μεύσιου ή Μεύσιου, ο όποιος βρέχει την Διέγην.

Η παρακαθημένη κυρία με το φασαμέν, πρός στιγμήν διευθύνει το βλέμμα της πρός ήμάς και έξιφνικά μās έρωτᾷ, με προφοράν περισσότερον ξενίζουσαν, παρά όμογενή:

— Παρντόν, μουσιού, έχει μπάνια στο Μώσα; έχει καζινό, σπόρ; Είναι καπιτάλ;

Έννόησα την άγανάκτησιν του φίλου μου και, προλαμβάνων κάθε εκδήλωσιν της δυσαρσεκείας του, άπαντώ:

— Όχι, κυρία μου, άτλουστίτω, είναι μικρός ποταμός, που βρέχει την Διέγην.

— Μερσί, μουσιού, και έξηκολούθητε την υπερέγχανον περισκόπησιν της με το φασαμέν της.

— Ν' αλλάξουμε θέσι, γιατί δεν μπορώ να την ύποφέρω, με λέγει θυμαμένος ο φίλος μου.

Μετ' όλίγον ή θέσις μας ήλλαξε.

— Μι, είναι κατάστασις αυτή; μ' έρωτᾷ και πάλιν ο φίλος μου. Ο κόσμος εύρίσκεται σε μια πανευρωπαϊκή εξέγερσι, άπειλείται από μια του χειροτέρου είδους καταστροφή, κι αυτή με γυρίζει άκόμη μπάνια και καζινό και σπόρ.

Άλλά και εις την νέαν θέσιν δεν ήλλαξαν τά πράγματα. Και έδω φλυαρώταται έλληνογαλλικαι συνουμιλίας κυριών και δεσποινίδων μες πληροπορούν, οι θα έπληρωτήσουν τον χειμώνα ή μακρούς πελερίνες με τά σιαυρωτά πιτσιμάτά των, οι το ντεκολιτέ και ή φαινομηής θα προοδεύση και άλλα τοι ύτα.

Νέα εκδήλωσις στενοχωρίας του φίλου μου, έτοιμίου πλέον να εκσπάση, ποιός ξείρει, με ποιόν εκδήλωσιν. Τον προλαμβίνω και πάλιν.

— Μά, τί; θέλεις να μεταβάλης όλον τον κόσμον σαν αυτόν εκεί τον βαθεία σκεπτικόν, που μιλάει συλλογισμένο μονφλούζη; Έπι τέλους κάθε τάξις και κάθε ήλικία έχει και τας σκέψεις της.

Ο περι ου ό λόγος συλλογισμένος ειχεν έμπρός του τέσσαρας ή πέντε διαφόρους έφημερίδας, ή δε παραζαλισμένη καθ' όλα στάσις του έμαρτύρει, ότι, άφ' όσα έδιάβισε, τίποτε δεν έννόησε και μάτην έκούρασε το μυαλό του, δια να δώση κάποιαν εξήγησιν εις όσα άνέγραφον αι έφημερίδες του.

Ο φίλος μου έρριψε μια πολύ προσεκτική ματιά εις τον συλλογισμένον αυτόν κύριον, καθήμενον εις το απέναντί μας πιγκάκι και, σαν να με έλεγεν, ότι δεν ειχα άδικον, εκτύπησε το μαστουνί του σ' το τραπεζάκι και έφώναξε:

— Γκαρσόν, δυό μπίρες.

Το περιγραφέν άνωτέρω περι ήμάς πανόραμα της σύσεως το περιέλουσε το μετ' όλίγον εκχυθέν γλυκύ άσημένιο φως δυνατού προβολέως από την θάλασσαν του Δολμα Βιέ.

Έστ'ιμάτησε πλέον κάθε επί της καταστάσεως συζήτησις μας και άχόρταγοι έρριφθημεν εις την έξύμνησιν του θαυμασίου πανοράματος.

Συνιστώμεν την άπόλαυσιν του εις κάθε ψυχήν, βαρυμένην έστω και από το άπαίσιον φάσμα του πανευρωπαϊκού άλληλοφαγώματος.

Κοσμικό:

ΕΚΛΕΙΨΙΣ

8 Αυγούστου.

Σήμερον είχομεν εκλείψιν του Ηλίου. Έχει και ο ούρανός τας ιδιοτροπίας του, τα παιγλιδιά του. Και εις μίαν ιδιοτροπίαν βεβαίως όφείλεται το σημερινόν φαινόμενον του Ηλίου, ο όποιος έν τη άκμή της καυστικής δόξης του έπιλαργυρέθη δι' όλίγα; ώρας το φως του και έστερήθη ή Γη έν πλήρει αίθρ'α μερικών χιλιάδων φλογερών φιλημάτων του. Έγένετο υπό του ούρανού μια άδρα παρακράτησις άκτινών. Ημείς, οι δεσμιώται της Γης, οι ταπεινοί και χαμαιζηλοι, μετά συντριβής όμιλογούμεν, ότι ή άκτινωτή αυτή παρακράτησις έν ήμέρα, καθ' ήν το θερμομέτρον ά ηλθεν εις τά 40, ήτο ευεργετική. Έάν ή εκλείψις ήτο διαρκεστέρα, ο αίλος των ευχαριστιών θα ήτο... θερμότερος. Άλλ' ο Ηλιος—είναι γνωστόν αυτό από καταβολής κόσμου—είναι ο πιστός, ο αλώνιος έρωμένος της Γης. Ο ένας δεν ήμπορεί να κάμη χωρίς τον άλλον. Κυριζει ο Ηλιος εις τας αίθερίας εκτάσεις ως δανδής περιπλανώμενος έδω κ' εκεί, άλλα την φίλην του, την γόνιμον Γην, δεν έγκαταλείπει. Θι την ιδίη, θα την θωτεύση, θα την έναγκαλισθίη, θι την φιλήση, θα την ζαλίση με την θερμην των αισθημάτων του, θα την αναγεννήση με τας περιττώσεις του, θα διεκδικήση όλόκληρον την ύαξις της. Συλλογίζομαι άν έσβυνε διά παντός ο Ηλιος και ίλιγγιό. Η Γη θα ήτο έν κοιμητήριον, έφ' ου άταφα θα έμεναν της άλληλοσφιγής και της ψ'έσεως τά θύματα.

Και από την ένωσιν αυτήν ή Δημιουργία άναπνέει και ή Φύσις πανηγυρίζει την αϊωνίαν νεότητά της. Δι' αυτό, όταν καμμία φορά ο Ηλιος έν στιγμήν νωθρότητος μέσφ των δεκαετηρίδων κρύπτη από της Γης το τρίτον ή το ήμισυ ή τά τρία τέταρτα του όλοστοργύλου προσώπου του, δύναται να θεωρηθίη τοϋτο ως εις άκκισμός, ποτε έμως ως άπιστία. Υπάρχουν άλλοι άστéρες λαμπρότεροι από την Γην, άλλοι φίλοι ωραιότεροι της σφαιρας, έφ' ης στροβιλιζόμεθα, άλλα φίνεται, ότι ο Ηλιος εύρίσκει ιδιαιτέρας τέρψας εις τον πλανήτην μας και δεν έννοεί να στρέψη τας σιμιταθείας του πρός άλλο αίθέριον σώμα. Και είνε όντως άπολαυστικώτερα ή Γη, έφ' όσον τούλάχιστον δεν είμεθα βέβαιοι άν υπάρχουν και εις άλλα άστρα άνθρωποι. Διότι οι άνθρωποι είνε μια άπόλαυσις, ο δε Ηλιος φαίνεται, ότι είνε φίλος των... κομφιδίων. Δ.Κ.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ του Ε' έτους της Επιθεωρήσεως « ΑΠ' ΟΛΑ », ή Διαχείρισις αυτής φέρει εις γνώσιν, ότι οϋδέν φύλλον θα σταλή άνευ της προκαταβολής της έτησίας έγγραφής. Οι επιθυμοϋντες λοιπόν, όπως εξακολουθήσωσιν, άς σπεύσωσι να έμβάσωσι το έτήσιον τίμημα της έγγραφής των, ίνα μη διακοπή ή άποστολή.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ / Ο ΑΝΤΙΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

- 1. Να μη άρχιζης πρώτη την φιλονεικίαν. Έάν ή λογομαχία είναι άναπόφευκτος, έσο γενναία μέχρι τέλους. Έάν ή νίκη σε εϋνοήση, το γότηρόν σου θα αξίση εις τους όφθαλμούς του συζύγου σου.
2. Μη λησμονής, ότι είσαι ύπανδρευμένη με άνθρωπον και όχι με Θεόν. Μη πολυεκπλήττεσαι λοιπόν διά τας άδυναμίας του.
3. Μη ζητῆς συχνά χρήματα από τον σύζυγόν σου. Κανόνισε να σου όρίση μηνιαίον έπίδομα.
4. Έάν βλέπης, ότι ο σύζυγός σου έχει όλίγην καρδίαν, σκέψου, ότι έχει και στόμαχον. Θωπεύουσα τον στόμαχόν του, δύνασαι να μιλάξης και την καρδίαν του.
5. Από καιρού εις καιρόν, άλλ' όχι συχνά, κάμνε, ώστε ή τελευταία λέξις να μένη εις τον σύζυγόν σου. Αυτό θα τον ευχαριστή, ένφ έξ άλλου δεν θα σε βλέπη.
6. Αναγίνωσκε όλην την έφημερίδα και όχι μόνον τας σκανδαλώδεις ιστορίας. Ο σύζυγός σου θα είναι πολύ ευχαριστημένος να δύναται να όμιλή μαζή σου περι των γεγονότων της ήμέρας, άκόμη δε και περι πολιτικής.
7. Και όταν λογομαχῆς, πρόσεχε να μη προσβάλλης τον σύζυγόν σου. Να μη λησμονής ποτέ, ότι ύπήρξεν ο ήμίθεός σου.
8. Δείκνυε εις τον σύζυγόν σου από καιρού εις καιρόν, ότι αυτός είναι περισσότερον έπιτήδειος και άνεπτυγμένος και όμολογεί, ότι συ δεν είσαι πάντοτε άλάνθαστος.
9. Έάν ο σύζυγός σου είναι πονηρός και πανούργος, γίνου σύντροφος του. Έάν τύχη να ήναι άνόητος, έχε τον περισσοτέραν φιλίαν.
10. Να σέβεσαι πρό παντός την μητέρα του συζύγου σου. Σκέπτου, ότι αυτός ήγάπησε πρώτον την μητέρα του πριν άγαπήση σε.

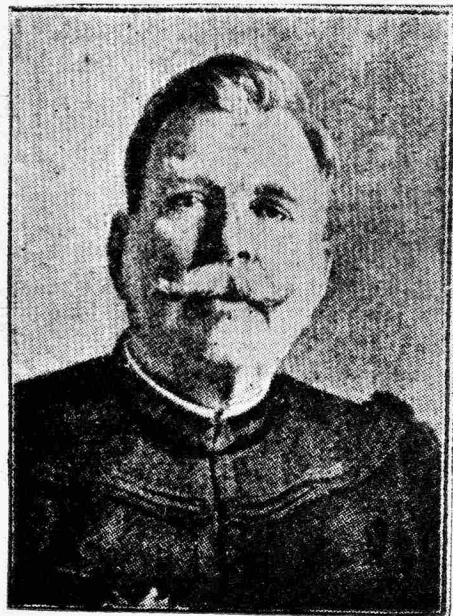
- 1. Έάν έννοής, ότι ο σύζυγός σου πρόκηται να σε γρυνιάτη χωρίς αίτιαν, άρχισε οϋ πρώτη. Θα νικήσης, διότι οι άνδρες γρυνιάζουν μεν ευχαρίστως, άλλα ή γρυνία των άλλων τους στενοχωρεί.
2. Μη λησμονής, ότι είσαι ύπανδρευμένη με άνθρωπον και όχι με Θεόν, άλλα μη του έπιτρέψης να λησμονή και αυτός, ότι οϋτε συ δεν είσαι Θεός.
3. Προσπάθησε παντι τρόπφ και προσπάθει διαρκώς να έχης συ το ταμειον των έξόδων της οικίας. Πάντοτε θα κάμης όλιγώτερα έξοδα και θα κατορθώσης να βάλης και κατά μέρος διά κάθε ανάγκη.
4. Έάν ο σύζυγός σου είναι κακός και άστοργος, και πεισθῆς, ότι δεν είναι δυνατόν να διορθωθίη, σώσε την ήσυχίαν σου διά του διαζυγίου.
5. Τότε μόνον να ύποχωρής εις τας γνώμας του συζύγου σου, όταν οϋτε ή έπιβολή σου οϋτε ή άξιωπρέπειά σου θίγωνται. Έάν του ύποτάσσεσαι άσκέπτως εις τά άσήμαντα, θα τον συνηθίσης να ζητή την ύποταγήν σου και εις τους παραλογισμούς του. Μη του έπιτρέψης αυτό.
6. Απόφυγε να συζητή με τον σύζυγόν σου επί οιουδήποτε ζητήματος είτε κοινωνικού ή πολιτικού ή άλλου, το όποιον δεν ένδιαφέρει την ζωήν σας και την οικογένειάν σας. Η συζήτησις φέρει την έναντιογνωμίαν και ή έναντιογνωμία την φιλονεικίαν, και αυτή οδηγεί άσφαλώς εις το διαζύγιον.
7. Εις τας συζητήσεις σου να σέβεσαι πάντοτε άυστηρότατα την άξιωπρέπειαν του συζύγου σου. Αυτό θα είναι μέγα όπλον διά να τον βάλης εις την θέσιν του, όταν αυτός δειχθίη άπότομος πρός σε.
8. Μη υπερέβαλλης τας άρετάς οϋτε του συζύγου σου οϋτε τας ιδικάς σου. Έξ άλλου άπόφυγε έπιμελώς να τονίζης τά έλαττώματά του. Όταν ένεργή; οϋτω, θα έντραπή και εκείνος να ύποδείξη έλάττωμα ιδικόν σου.
9. Αγάπα τον σύζυγόν σου. Έάν δεν δύνασαι ή είναι άνάξιος της άγάπης σου, χόρισέ τον. Άλλη λύσις δεν ύπάρχει.
10. Να σέβεσαι την μητέρα του συζύγου σου, διότι και συ θα γίνης πένθερά. Άλλά ο σεβασμός σου αυτός να έχη όρια την ειρήνην του οικου σου.

Ο βασιλεύς του Βελγίου Άλβέρτος, αρχιστράτηγος του βελγικού στρατού.

Ο κόμης Μόλτκε, αρχηγός του γερμανικού επιτελείου.

Ο στρατηγός Ζόφρ, αρχιστράτηγος του γαλλικού στρατού.

Ο Μ. δούξ Νικόλαος Νικολαΐεβιτς, αρχιστράτηγος του ρωσικού στρατού.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΑΥΤΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ο Άμερικανός Άρδισον δεν ήτο βέβαια Απόλλων κατά το σώμα, αφού ήτο σωματώδης, με άγριας πυρώδεις παρειάς και με μικρά μάτια. Έν τούτοις τον τίτλον αυτόν μαζί με χιλίους δύο άλλους κολακευτικούς επαίνους ήκουεν από τους φίλους του, από τους γνωστούς του, από τους κατωτέρους του πρό πάντων, άπλούστατα, διότι ο κύριος Άρδισον ήτο ιδιοκτήτης πετρελαιοφόρων πηγών και είχε περιουσίαν τριάκοντα εκατομμύρια δολάρια.

Και ο κύριος Άρδισον υπερηφανεύετο δια τα προτερήματά του, άλλ' ήσθάνετο ιδιαίτεραν Ικανοποίησιν και εύχαριστήσιν όταν εύρισκετο εις το πλευρόν της γλυκείας Γκλάδου.

Η ώραίότης της κόρης τον κατέθελεν. Ητο πραγματικώς ώραία άμερικανική φυσιογνωμία, καιίτοι δέ εις το πρόσωπον του Άρδισον δεν έβλεπε το ιδανικόν της, έν τούτοις ο πατήρ της ή πρότεινε και αυτή συγκατετέθη να δεχθῆ τον Άρδισον ως μνηστήρά της. Δεν περιφρονούνται τόσο εύκολα τα τριάντα εκατομμύρια!

*

Ολίγας ήμέρας πρό του γάμου ο Άρδισον, επιβαίνων αυτοκινήτου, διήνευ με δαιμονιώδη ταχύτητα ένα έξοχικόν δρόμον της Νέας Υόρκης, ότε προσέκρουσε κάπου και έν μιᾷ στιγμή το αυτοκίνητον άνετράπη, καλύψαν υπό τα συντρίμματά του τον Ιδιοκτήτην του. Όταν έσπευσαν οι Ιατροί, άνήγειραν τον Άρδισον αιμόφυρτον ήτο καταμωλωπισμένος, έν τούτοις καμμία από τας πληγάς του δεν ήτο επικίνδυνος.

Η θεραπεία ήρχισεν εις το πολυτελές μέγαρον του Άρδισον και έβαινε καλώς, ότε παρατηρήθη, ότι έπρεπε να κοπῆ το δεξιόν αυτί του Άρδισον, το όποιον είχε τελείως ξεσχισθεί. Ο Άρδισον, όταν το ήκουσε, δυσανασχέτησε.

— Δεν πιστεύω να μ' αφήσετε χωρίς αυτί, ελπεν εις τους Ιατρούς του έννοῶ με κάθε τρόπον να μου φυτρώσετε έν άλλο.

Οι Ιατροί έσκέπτοντο.

— Λάβετε ύπ' όψιν, ότι δεν λυπούμαι χρήματα, αρκεί ν' άποκτήσω το αυτί μου, προσέθηκεν.

Οι Ιατροί παρατήρησαν, ότι ήτο αδύνατον να φυτρώσῃ εκ νέου το αυτί του Άρδισον έν τούτοις, αν ήθελεν, ήδύναντο να του επιγράψουν έν ξένον αυτί ανθρώπου, ο όποιος θα συγκατετίθετο να παραχωρήσῃ το Ιδικόν του. Ο Άρδισον έδέχθη, και την επαύριον εις όλας τας έφημερίδας έζητειτο άνθρωπος, ήλικίας τριάκοντα το πολύ έτών, ο όποιος θα έπώλει το δεξιόν του αυτί αντί δέκα χιλιάδων δολλαρίων.

Ο άποθανών Πάπας Πίος δ Ι'.

Παρουσιάσθη εις. Οι Ιατροί εύρον, ότι το αυτί του Άρδισον και εκείνου ήτο της ίδιας συστάσεως και τον έδέχθησαν. Ο άνθρωπος εκείνος όνομάζετο Σαμουήλ Πίτς, ήτο δέ πτωχός βιοπλαιστής.

*

Η έγχείρησις επέτυχεν. Ο Σαμουήλ έχασε το αυτί του και το έπήρεν ο Άρδισον έξ άλλου ο Σαμουήλ έκέρδισε τας δέκα χιλιάδας δολάρια, των όποιων ειχεν ανάγκην.

Όταν οι δύο επρόκειτο, αναρρώσαντες, ν' αποχωρισθώσι, λέγει ο Σαμουήλ εις τον Άρδισον: — Ίδού, κύριε, σεις τώρα έχετε δύο αυτιά, χωρίς με τούτο ν' άκούετε καλλίτερα και έγώ έχω μόνον ένα, χωρίς με τούτο ν' άκούω χειρότερα από πριν. — Δεν με μέλλει γι' αυτό, απήντησεν ο εκατομμυριούχος.

— Τουλάχιστον με ταυτί μου εύχομαι να μη άκούετε την αλήθεια, που συνηθίζομαι ν' άκούμε πάντοτε ήμεις οι πτωχοί, κάτι άγνωστο για σας τους πλουσίους. Γιατί αυτό είναι πολύ δυσάρεστο.

— Όστε ήμεις δεν άκούμε, λέγετε, την αλήθεια; — Σχεδόν καμμία φορά, απήντησεν ο Σαμουήλ.

Ο εκατομμυριούχος έθύμωσεν, έμέτρησε τας δέκα χιλιάδας εις τον Σαμουήλ και τον απέπεμψεν...

*

Εφώνασε τον υπηρέτην του:

— Πώς σου φαίνομαι τώρα; είμαι σαν και πριν εύμορφος; τον ήρώτησε.

— Τῆ αληθεία, κύριε, είσθε ο ώραίότερος άνθρωπος του κόσμου, απήντησεν ο υπηρέτης.

Άλλά εις το δεξιόν αυτί του Άρδισον κάτι ώσαν ήχώ του έλεγεν:

— Αληθινά, κύριε, είσθε τέσσαρες φορές πειο άσχημος από πριν.

— Τί διάβολο! έσκέφθη ο εκατομμυριούχος, όλο άνάποδα άκούω!

Έτρεξεν εις την μνηστήν του.

— Ω! κύριε Άρδισον, είμαι πολύ εύτυχής που σας βλέπω καλά!

Άλλά το δεξιόν αυτί του Άρδισον ήκουεν:

— Ω! κύριε Άρδισον, πόσον στενοχωρούμαι που σας βλέπω!

Ο Άρδισον έμεινε κατάπληκτος. Η κόρη έξηκολούθησεν:

— Αυτό το φοβερό δυστύχημα επεβράδυνε τους γάμους μας. Πόσον θα είμαι εύτυχής, όταν θα γίνω σύζυγός σας!

Άλλ' ή ήχώ επανελάμβανεν:

— Ηλπίζα, ότι το δυστύχημά σας αυτό θα έματαιονε τους γάμους μας. Θα γίνω εύτυχής αν νυμφευθῶ τον πτωχόν, αλλά συμπαθή νέον που αγαπῶ.

— Ο Σαμουήλ Πίτς ειχε δίκαιον, έσκέφθη ο Άρδισον. Τώρα, που έχω το αυτί του άκούω την αλήθεια.

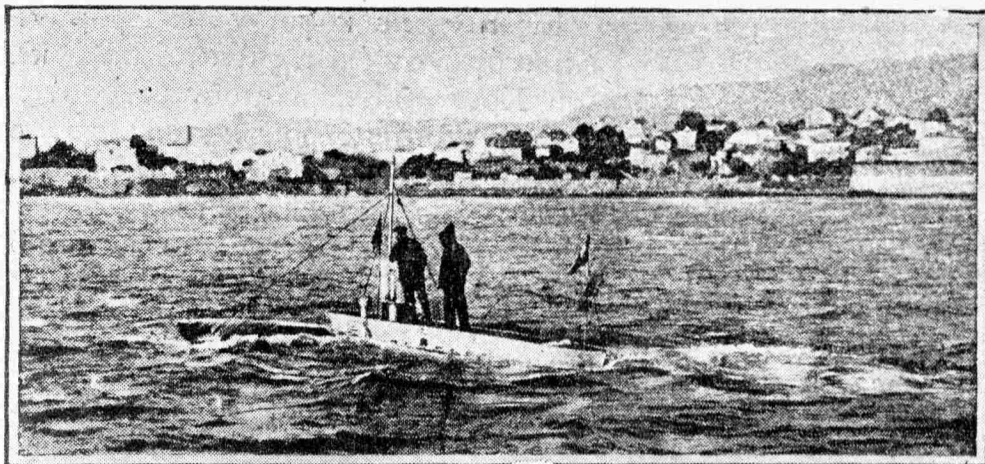
Και στρεφόμενος προς την Γκλάδου:

— Διατί, δεσποινίς, δεν μου το έλέγετε; αγαπάτε άλλον και όμως συγκατατίθεσθε να με νυμφευθῆτε. Δεν θέλω να σας προξενήσω αυτήν την δυστυχίαν.

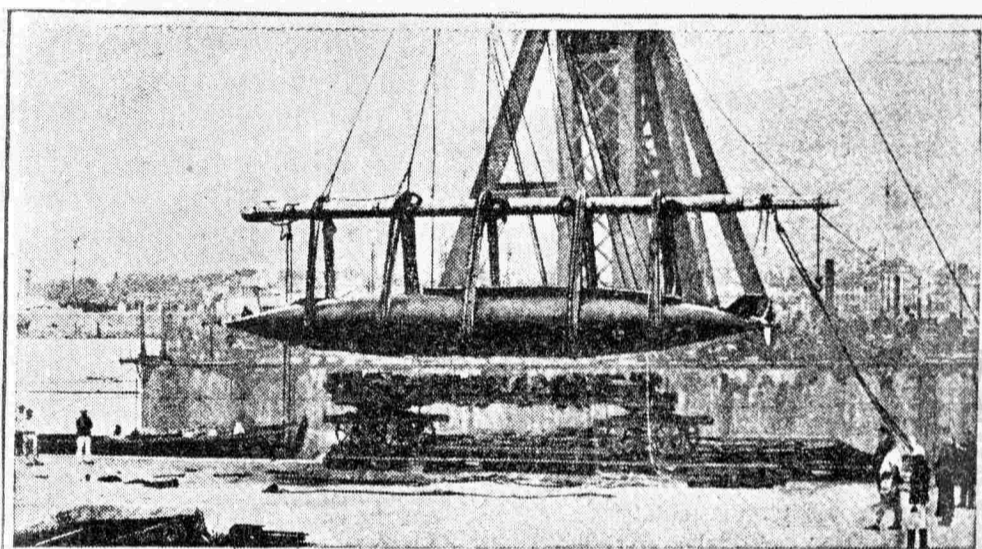
— Άκούω αλήθεια! έπιθύρισεν εκείνη εκ χαρᾶς.

— Πολύ αλήθεια, δεσποινίς! Φεύγω, όσον δι' έμέ, λυπηθῆτέ με είμαι καταδικασμένος του λοιπῆ ν' άκούω πάντοτε την αλήθειαν, ή όποία είναι τόσο δυσάρεστος δι' έμέ.

Και έφυγε, καταρώμενος το αυτί της αληθείας.

Γαλλικόν υποβρύχιον.

Καθέλκυσις υποβρυχίου.

Έκρηξις τορπίλλης.

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Βρυξέλλαι.

Πρωτεύουσα του Βελγίου. Φλαμανδιστί Brüssel, επί του ποταμού Senne και επί διώρυγος συγκοινωνούσης μετά του ποταμού Escaut. Απέχουσα 280 χιλιάμετρα ΒΑ των Παρισίων. Πόλις κομψή μετά πλείστων διαπρεπών κτιρίων, πανεπιστημίου, άστεροσκοπείου, μεγάλης βιομηχανίας ειδών πολυτελείας και βιβλιοεκδοτικής. Περιήφημα τριχαπτα και μέγα έμποριον. Μετά των περιχώρων 400,000 κάτοικοι.

Mons.

Βελγική πόλις (Γερμ. Bergen) επί του ποταμού Trouille έν μέσφ κοιλάδος άνθρακοφόρου, εις όπόστασιν 52 χιλιαμ. ΝΑ των Βρυξελλών. Κάτοικοι 25,000.

Jemmapes.

Βελγική κομόπολις, απέχουσα 6 χιλιάμετρα δυτικώς του Mons, περι την συμβολήν των ποταμών Trouille και Haina, ένθα τῷ 1792 ο Dumouriez ένίκησε τους Αύστριακούς. Κάτοικοι 5,000.

Άσελτ.

Βελγική πολίχνη ισχυρῶς ώχυρωμένη. 20 χιλιάμ. ΒΑ της Μάστριχτ επί του ποταμίσκου Δεμέρ. 12,000 κάτοικοι.

Βάδρο.

Βελγική πολίχνη έν τῷ Brabant, 25 χιλιάμ. από των Βρυξελλών. 6000 κάτ. Τόπος της μάχης μεταξύ Grouchy και Πρώσων τῷ 1815.

Ron à Mousson.

Πρωτεύουσα του καντονίου του Meurthe και Moselle, απέχει 25,000 μέτρα εκ Nancy παρά τους

πρόποδας του λόφου Mousson. 14,000 κάτοικοι. Έχει εκκλησίαν του Άγ. Μαρτίνου, άναγομένην εις τον ιγ' αιώνα, βιομηχανίαν δέ άρκετά προοδευμένην.

Μέτς.

Πόλις πρωτεύουσα της Γερμανικής Λορραίνης από του 1870 με περιοχην ώχυρωμένην με έκτακτον έπιμέλειαν. Επί πολλούς αιώνας και εις πολλούς πολέμους ή πόλις αύτη ύπήρξε μῆλον έριδος. Κάτοικοι 53,000.

Thionville.

Πόλις της Λορραίνης επί του ποταμού Moselle, 20 χιλιάμετρα νοτίως του Metz. Ωχυρωμένη άριστα. 7,300 κάτοικοι.

St Avold.

Πολίχνη γερμανική έν Λορραίνη παρά την Sarreguemines. 3200 κάτοικοι.

Thann.

Πόλις της Άλσατίας—Λορραίνης επί του ποταμού Thur εις τό σημείον, ένθα ούτος εισέρχεται εις την πεδιάδα της Άλσατίας. Κάτοικοι 8,000. Έχει έλαιώνας.

Στρασβούργον.

Πρωτεύουσα της Κάτω Άλσατίας, απέχουσα 1 χιλιάμ. από του Ρήνου και 460 χιλιαμ. προς άνατολάς των Παρισίων. Με πανεπιστήμιον, μουσεια φυσικής ιστορίας και με τον περιλάλητον καθεδρικόν ναόν, του όποιου τό βέλος ύψοῦται εις 142 μέτρα ύπερ τό έδαφος και έν τῷ όποιῳ θαυμάζονται τά μουσικά όργανα του Silbermann και τό περιώνυμον άστρονομικόν ώρολόγιον του Schwilgué. Πόλις κυρίως στρατιωτική, δέν έχει σχεδόν τίποτε έμπορικῶς περισπούδαστον, βιομηχανικῶς

δέ, εκτός των μεγάλων ζυθοπωλείων και των όνομαστών χοιρομηρίων, δέν έχει τι άλλο να επιδειξη. 124,000 κάτοικοι.

Guebwiller.

Εις 26 χιλιάμ. ΝΑ της Κολμάρ (Άνω Άλσατίας) επί του ποταμού Lauch. 11000 κάτ. Παρά την δυσμικήν πλευράν όμώνυμος λίμνη έπιφανείας 75 τετρ. χιλιαμ. και βάθους 30.

Βόσγια.

Όροσειραι της δυτικής Εύρώπης μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας. Τό ύψος των όρέων τούτων μειοῦται εκ νότου προς βορράν, φθάνει δέ ή ύψηλοτέρα κορυφή τά 1426 μέτρα. Τά Βόσγια δύναται τις να διέλθη διά των έξης όδών: Col de Saals 565 μ. μήκους, Col du Bonhomme 1148 μ. μήκους και Col de Bussan.

Maubeuge.

Γαλλική πόλις του νομού Nord 16 χιλιάμετρα βορείως της Avesnes, επί του ποταμού Lambre. Θέσις πολεμικωτάτη. Τῷ 1793 έπολιορκήθη υπό των Αύστριακῶν και ήλευθερώθη διά της νίκης του Wattignies. 17,000 κάτοικοι.

Μεζιέρ.

Γαλλική πόλις του νομού Άρδέν επί του ποταμού Μεύσιος, 235 χιλιάμ. ΒΑ των Παρισίων. Όχυρωμένη υπό του διασώμου Vauban. Κάτοικοι 7000.

Πόλα.

Αύστριακή πόλις της Ιστρίας. 110 χιλιάμ. νοτίως της Τεργέστης επί του Άδριατικού. Ό πρώτος πολεμικός λιμην της Αύστρίας. Όρμος εξαίρετος. Κάτ. 11000.

Styr.

Ποταμός της Αύστρουγγαρίας, όσις, πηγάζων εκ Γαλικίας, ρέει εις Ρωσίαν. Έχει μήκος 500 χιλιαμέτρων.

ΑΠΟ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ✦ ✦ ✦

✦ ✦ ✦ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

(συνέχεια από σελ. 857 και τέλος)

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐκδρομῆς.

Εἶχομεν περιγράψει τὴν Γεθσημανὴν καὶ τὰ παρ' αὐτὴν προσκυνήματα καὶ μνημεῖα, ὅτε ἡ πολεμικὴ κατάστασις μετ' ὄλων αὐτῆς τῶν παρομχρτουσῶν συνεπειῶν, καὶ δὴ τῆς στρατολογίας, μᾶς ἠνάγκασε νὰ διακόψωμεν ἐπὶ τὴν διάστημα τὴν συνέχειαν τῆς περιγραφῆς μας. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἂν ἐπανερχώμεθα εἰς αὐτὴν, πράττομεν τοῦτο διὰ νὰ ἀναφέρωμεν περιληπτικῶς περὶ τῶν ὑπολειπομένων.

Ναζαρέτ καὶ Τιβεριάς.

Τὴν Ναζαρέτ καὶ τὴν Τιβεριάδα ἀδικοῦν πολὺ αἰ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ ἀποστάσεις των. Ὁ μακρὸθεν ἐρχόμενος προσκυνητῆς, φθάνων μετὰ μακρὸν ταξίδιον εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν, πάντοτε δὲ διαθέτων μεμετρημένον χρόνον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν τῆς πίστεως κειμηλίων, συνήθως παραλείπει τὴν Ναζαρέτ καὶ τὴν Τιβεριάδα, ἀποκλείων αὐτὰς λόγῳ τοῦ μήκους τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πρωτογενῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας.

Διὰ νὰ μεταβῇ τις εἰς Ναζαρέτ, διέρχεται διὰ Σαμαρείας, συναντῶν τὸ ὄρος Σαφᾶ, τὴν ἀρχαίαν πόλιν Γαβαάλ, τὰ εἰρημια τῆς πόλεως Βηρώθ καὶ τὴν Σηλώμ, μίαν τῶν σπουδαιωτέρων πόλεων τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας. Συναντᾷ ἐπίσης τὸ ἀναφερόμενον ἐν ταῖς Γραφαῖς φρέαρ τῆς Σαμαρείτιδος ἢ τοῦ Ἰκκῶδ, διέρχεται τὴν Νεάπολιν ἢ τὴν ἀρχαίαν Συχέμ καὶ φθάνει εἰς Σιμαρείαν.

Ἐκ Σαμαρείας, διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν Ναζαρέτ, θὰ διέλθῃ τῆς Κοιλιάδος Ἰεζράελ καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως διὰ τοῦ χωρίου Σουνάμ. Ἡ Ναζαρέτ κεῖται ἐπ' ἐνὸς τῶν ὄροπεδίων τῶν ὁμωνύμων ὄρεων, τὰ ὁποῖα ὑψοῦνται πρὸς Β τῆς κοιλάδος Ἰεζράελ. Ἱστορικὰ μέρη ἐν Ναζαρέτ εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὸ μοναστήριον τῶν Λατίνων καὶ ἡ μητρόπολις τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ προεκτείνων μέχρι τῆς Τιβεριάδος τὴν ἐκδρομὴν του ἐκ Ναζαρέτ προσκυνητῆς θὰ συναντήσῃ τὸ χωρίον Κανᾶ, τὸ ὀνομαστὸν διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πρῶτον θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὄρος τῶν Μακαρισμῶν καὶ τέλος φθάνει εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος, ἧτις ὀνομάζετο λίμνη Γεννησαρέτ. Νοτιοδυτικῶς τῆς θαλάσσης ταύτης κεῖται ἡ πόλις Τιβεριάς.

Τὸ τέμενος τοῦ Ὁμᾶρ.

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ὁ βασιλεὺς Σολομῶν ἔκτισε περικαλλῆ καὶ μεγαλοπρεπέστατον ναόν, τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων. Ὁ ναὸς καὶ τὰ περὶ αὐτὸν ἐκτίσθησαν ἐπὶ περιοχῆς 150,000 τετραγωνικῶν μέτρων. Ὁ ναὸς ἐκεῖνος ἦτο θαῦμα ιδέσθαι, ἐν τούτοις οὐδὲ ἴχνος αὐτοῦ ἀπὸ αἰώνων σώζεται. Σήμερον ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ὑψοῦται περικαλῆς τέμενος τοῦ Ὁμᾶρ ἢ ἄλλως Χάραμου-τ-σερίφ.

Τὸ τέμενος τοῦτο ἔχει σχῆμα ὀκτάγωνον, ἐπιστεγάζεται δὲ διὰ παμμεγέθους θόλου. Οἱ τοῖχοι τοῦ τεμένους, ἐσωτερικῶς φέροντες ἐπιγραφάς, εἶναι διάχρυσοι. Ἐν γένει τὸ τέμενος προξενεῖ ἐντύπωσιν εἰς πάντα.

Παρ' αὐτὸ κεῖται τὸ τέμενος Ἐλ-Ἀχσα,

κατέχον τὸν χώρον, ἐν ᾧ ὑψοῦτο ἄλλοτε ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἀντὶ ἐπιλόγου.

Ἐσκοποῦμεν νὰ ἀφιερῶσωμεν τὸ τελευταῖον μέρος τῆς περιγραφῆς μας εἰς κρίσεις ἐπὶ τῆς δράσεως τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Πιτριαρχείου ἐπὶ τὴν διοίκησιν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων, ἐσκοποῦμεν, ὅπως ἀναπτύξωμεν ὅσα ἰδίᾳ ἀντιλήψει ἐγνωρίσαμεν, οὐχὶ πάντα ἄμεμπτα καὶ ἀνεπίληττα, ὅπως καὶ τὴν παρατηρουμένην ἀπροθυμίαν τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου πρὸς προσκυνῆσιν τῶν Ἀγίων Τόπων. Ἐν τούτοις οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους προανφέραμεν, μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ κλείσωμεν τὰς ἐτυπώσεις μας εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Πρὸ τοῦ ὅμως θέσωμεν τὴν τελείαν εἰς τὴν ἐσχάτην γραμμὴν των, καταλήγομεν διατυπῶντες μίαν εὐχὴν διὰ τὸν ἀναγνώστην: Εἶθε νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος ἐκεῖ καὶ ἰδίᾳ ἀντιλήψει νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενά, ὅσα ἀπῆκεν ἢ λιτὴ αὐτῆ περιγραφῆ τοῦ ταξιδίου μας.

ΑΡΙΣΤΟΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

— — —

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 899 καὶ τέλος)

— Ἀνεβήκατε εἰς τὸν Χριστόν;

Εἶναι ἡ συνήθης ἐρώτησις τῶν εἰς τὴν Ἀντιγόνην παραθεριζόντων. Εἶναι ὡς νὰ σᾶς λέγουν:

— Ἐθαυμάσατε τὸ λαμπρὸν πανόραμα τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ὄροπεδίου; Εἶδατε ὅμως καὶ τὴν λυπηρὰν κατάστασιν τῶν ἐπὶ τῆς κλιτύος ἀσθενῶν πεύκων; Μαῦρα καὶ ἀραχνιασμένα ὑποχωροῦν εἰς τὴν φθορὰν τοῦ ἀπαισίου σκώληκος. Ἡ καταστροφή, ἂν καὶ βραδεῖα, εἶναι δυστυχῶς ἀφευκτος.

Πόσον περίεργοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι! Πόσῃν στοργῇν δεικνύομεν εἰς τὸ δενδρόφυλλον τοῦ κήπου μας! Μὲ πόσῃν προσοχῇν ἀποκόπτομεν τοὺς περιττοὺς κλάδους του, καθαρίζομεν τὰ ξηρὰ φύλλα του, ἀποσπῶμεν μὲ ἀποστροφὴν τὰ ὀχληρὰ ἔντομα καὶ τὰ φονεύομεν! Καὶ ἔπειτα μὲ πόσον κομπασμὸν ἐπιδεικνύομεν τὰ κατορθώματα τῆς κηπουρικῆς μας καὶ τῆς ἀνθοκομίας μας!

Δὲν ἀξίζουσι καὶ τὰ ὠραῖα καὶ εὐεργετικά αὐτὰ πεῦκα τῆς στοργῆς μας; Ἀλλ' ἄρα γε ἀρκεῖ ἡ στοργὴ μας διὰ νὰ τὰ θεραπεύσῃ; Ναί, ἀρκεῖ καὶ ὑπεραρκεῖ. Ἡ κοινὴ στοργὴ θὰ κινήσῃ καὶ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον φυσικῶς μὲ τὸν ἀντίκτυπὸν του θὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ἀρμοδίων. Καὶ ὅταν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ αὐτῶν κινήθῃ, θὰ ἐπιζητηθοῦν καὶ τὰ θεραπευτικὰ μέσα, θὰ προληφθῇ τὸ κακόν. Ἄρα γε δὲν συντελεῖ εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῆς φθοροποιου κάμψης καὶ ἡ ἔλλειψις ἐπαρκῶν πτηνῶν; Ἡμπορεῖτε νὰ μείνετε ὀλοκλήρους ὥρας ὑπὸ τὰς πεύκας τῆς Ἀντιγόνης, χωρὶς ν' ἀκούσετε τὴν μελωδίαν τοῦ κελαδήματος πτηνοῦ. Καὶ ἡ παράδοξος αὐτὴ σιγὴ κάμνει, ὥστε τὸ ἐλαφρὸν μινύρισμα τῆς ἄκρας ἐπὶ τῶν φύλλων νὰ ἤχη ὡς πένθιμον παράπονον τῶν ἀδικουμένων εὐεργετικῶν δένδρων.

Ἀλλ' ἄρα γε θὰ καταστραφοῦν ὅλα τὰ πεῦκα ἂν δὲν ληφθῇ ἡ κατάλληλος φροντίς; Ὁχι, θὰ μείνουν μερικά, διὰ νὰ κηρύττουν τί κακὸν δύναται νὰ προξενήσῃ

ἡ ἀκηδία, ὡς ἐπίσης καὶ τί κατορθώνει ἡ μεθοδικὴ καὶ ἡ συστηματικὴ ἐργασία.

Εἰς τὸν πευκόφυτον ἀνύφορον, τὸν ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ Χριστοῦ, περιπατοῦντες, συναντᾶτε φράκτην ἀπὸ σιδηροῦς πασσάλους, στηρίζοντας δικτυωτὸν ἐκ μεταλλικῶν συρμάτων. Ἄν ἀκολουθήσῃτε τὸν φράκτην αὐτόν, βλέπετε, ὅτι ἀποτελεῖ περίβολον ἀπέραντον, ὅστις περικλείει μεγάλην ἔκτασιν θαλεροῦ πευκῶνος. Ἐκτὸς τούτου, περιλαμβάνει ἐκτεταμένους λαχανοκήπους καὶ θαλερώτατον ἀμπελῶνα.

Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου σημείου τοῦ περιβόλου αὐτοῦ ὑψοῦται οἰκοδομὴ εὐρωπαϊκοῦ ρυθμοῦ κομψοτάτη καὶ ΝΑ αὐτῆς ἄλλη ἐπίσης ἐπιβάλλουσα καὶ χαρίεσσα. Μεταξὺ αὐτῶν ὑψοῦνται κομψὰ καὶ καθάρια παραπήγματα, τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζεται τὸν προορισμὸν εὐθὺς ἅμα τὰ παρατηρήσῃτε. Εἶναι περιστερεῶνες, ὀρνιθῶνες, δαμαλοστάσια, χοιροτροφεία καὶ λοιπά. Οὕτω λοιπὸν ἀναγνωρίζετε, ὅτι ἔχετε πρὸ ὑμῶν μίαν ὠραίαν ἔπαυλιν, τῆς ὁποίας βέβαια μακαρίζετε τὸν εὐτυχὴ κάτοχον. Ἐρωτᾶτε καὶ μανθάνετε, ὅτι κύριος τοῦ ὠραίου καὶ εὐρυχωροτάτου αὐτοῦ κτήματος εἶναι τὸ καλογηρικὸν τάγμα τῶν Λαζαριστῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Εἶναι λοιπὸν σχολή; Ὁχι. Μολονότι εἶναι παράρτημα τῆς ἐν Γαλατῆ Γερμανικῆς σχολῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τούτοις ἔχει σκοπὸν καὶ προορισμὸν ὅλως διόλου διάφορον. Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν ἢ τῶν μαθητριῶν τῆς σχολῆς ἔχουν ἀνάγκην σωματικῆς εὐρωστίας, πληρώνοντες ἰδιαίτερα τροφεῖα, παραθερίζουσιν εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἔπαυλιν. Τὰ ἄρρενα, τῆ συνοδείᾳ ἐνὸς καλογήρου, κάμνουν περιπάτους, θαλάσσια λουτρά, λεμβοδρομίας καὶ διάφορα ἄλλα παίγνια. Τὸ ἴδιον καὶ τὰ κοράσια. Ἐκτὸς ὅμως τῶν μαθητριῶν καὶ κάθε ἄλλη νέα, πληρώνουσα ἀνάλογα μηνιαῖα τροφεῖα, δύναται νὰ διαμείνῃ ὅσονδῆποτε χρόνον τοῦ θέρους ἐπιθυμεῖ.

Συχνὰ μεταβαίνω καὶ χάριν περιπάτου καὶ ἐκ περιεργείας κινουμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς ὠραίας αὐτῆς ἐπαύλεως. Ἡ συστηματικῶς ἐκτελουμένη ἐν αὐτῇ ἐργασία, ἐκτὸς τῆς ὠραίας θέας, τὴν ὁποίαν ἐμποιεῖ, μανθάνω, ὅτι ἀποφέρει καὶ σπουδαίαν ποσότητα λαχανικῶν, ὀπωρῶν, γάλακτος, ὠν καὶ λοιπῶν. Καὶ τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι, ἐνῷ θαυμάζω, αἰσθάνομαι καὶ κάποιαν κρυφίαν τρόπον τινὰ λύτην. Διατί καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ ἔχωμεν ἐν τοιοῦτον καθίδρυμα; Καλὰ καὶ ἅγια τὰ σχολεῖα καὶ τρισευλογημένοι οἱ μεριμνῶντες δι' αὐτά. Ἀλλ' ἄρα γε δὲν θὰ ἦτο εὐλογημένη καὶ ἡ θυσία τοῦ πλουσίου ἐκείνου, ὅστις θὰ ἐπροίκιζε τὸ ἔθνος μὲ ἐν τοιοῦτον καθίδρυμα; Ὅπως τὰ οικονομικὰ συσσίτια ἀπεδείχθησαν εὐεργετικώτατα εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, πόσον ἐπίσης εὐεργετικὸν θὰ ἦτο τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, θὰ παρεῖχεν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τ' ἀγαθὰ τοῦ ζωογόνου ἀέρος τῆς ἐξοχῆς! Ἡ Θεῖα Πρόνοια συχνὰ χαρίζει εἰς τὸ ἔθνος μας τοιοῦτους εὐλογημένους εὐεργέτας. Τίς οἶδε λοιπὸν ἂν καὶ ἡ γλυκεῖα ἐπὶ τούτῳ ἐλπίς δὲν πραγματοποιηθῇ;

ΔΟΜΝΑ Ι. ΙΩΣΗΦΙΔΟΥ

11. Ἡ καρδιά τῆς κόρης.

Ἡ κυρία Μαρπουτέν δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ κρατήσῃ παντοτεινὰ τὰς δύο ἀδελφὰς εἰς τὸ σπίτι της. Ἐφρόντισε λοιπὸν καὶ ταῖς εὗρεν ἕνα οἰκίσκον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, ἀποτελούμενον ἀπὸ δύο δωμάτια, ταῖς ἐδάνεισε μερικὰ χρήματα διὰ τὰ ἀναγκαιοῦντα ἐπιπλα καὶ ταῖς συνέστησε μερικὰ σπίτια δι' ἐργασίαν. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἔζων πλέον μόναι, ἀνεξάρτητοι, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πτωχαί, διότι ἡ ζωὴ των ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των. Δὲν ἔβλεπον σχεδὸν κανένα, ἐκτὸς σπανίως τῶν δύο τελωνοφυλάκων καὶ τῆς κυρίας Μαρπουτέν.

Ἡ Μάρθα, μελαγχολικῆ, ἐσυλλογίζετο τὸν Ἰάκωβον.

— Προσπάθησε νὰ τὸν λησμονήσῃς, τῆς ἔλεγεν ἡ Ἰσαβέλλα μὲ τρυφερότητα.

— Νὰ τὸν λησμονήσω; φαίνεται, ὅτι δὲν ἠγάπησες ποτὲ καθὼς ἐγώ. Γνωρίζω, ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτὸς θὰ μὲ σκοτώσῃ· εἶμαι, ἄλλως τε, τόσο ἀδύνατη καὶ τόσο ὑποφέρω!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους της, ξηρὸς βῆξ προσέβαλε τὴν κόρην, ἔφερε τὸ μανθῆλί της εἰς τὸ στόμα, ἀλλ' ὅταν τὸ ἀπέσυρεν, εἶδε μίαν σταγόνα αἵματος ἐπ' αὐτοῦ.

— Βλέπεις; λέγει ἡ Μάρθα εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινε κατάπληκτος· οὐδέποτε ἐφαντάζετο τοσαύτην τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀδελφῆς της. Μία δὲ σταθερὰ ἀπόφασις διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά της.

— Ὅχι, ἐσκέφθη, ἡ Μάρθα δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ αἶσθημά μου αὐτό, δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ...

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μάρθα ἔλειπε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα εἰργάζετο μόνη, ἡ θύρα ἠνοιξεν αἴφνης καὶ παρουσιάσθη ὁ Ἰάκωβος, φέρων πολιτικὴν ἐνδυμασίαν.

— Ἰσαβέλλα, τῆς λέγει, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ! καὶ ἐπροχώρησε μὲ τεταμέναι τὰς χεῖρας πρὸς τὴν κόρην.

— Καλημέρα, Ἰάκωβε, ποῖος λοιπὸν σ' ἐπληροφόρησε τὴν διαμονὴν μας;

— Ἡ μητέρα μου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Μαρπουτέν...

— Καὶ... Τί μᾶς θέλετε, Ἰάκωβε;

— Τί θέλω; Θεέ μου! τὸ βλέπετε νὰ σᾶς ἴδω, νὰ σᾶς ὁμιλήσω, νὰ μάθω τί γίνεσθε, ἂν εἴσθε δυστυχεῖς!...

— Δὲν εἴμεθα δυστυχεῖς... Ἐργαζόμεθα.

— Καὶ τὸ μέλλον;

— Δὲν διαβλέπομεν τὸ μέλλον μὲ φόβον.

— Πῶς ὁμιλεῖτε ψυχρά! Ἰσαβέλλα. Μήπως ἠλλαξα ἐγώ; μήπως ὅ,τι συνέβη ἔγινεν ἐξ ὑπαιτιότητός μου;

— Δὲν σᾶς κατηγορῶ εἰς τίποτε, Ἰάκωβε.

— Δὲν μ' ἐρωτᾶτε νέα δι' ἐκείνους ποῦ σᾶς ἀγαποῦν.

— Ἡ μητέρα μας τί κάμνει; ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα μὲ πόθον.

— Κλαίει καὶ μοῦ ὁμιλεῖ διὰ σᾶς κάθε φορὰν ποῦ τὴν βλέπω.

Ἡ πατὴρ μου...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνετινάχθη, ὠχρίασε.

— Δὲν σᾶς ἠρώτησα τίποτε περισσότερον, συνεπλήρωσε ψυχρῶς.

Ἡ νέος ἐπλησίασεν.

— Ἰσαβέλλα, ἐψιθύρισε, τί ἔχετε λοιπὸν ἐναντίον μου; Μερικὰς ἡμέρας πρὸ τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεώς σας ἤρχισα νὰ σᾶς ἀποκαλύπτω ἐν μυστικόν. Ἡ συνδιάλεξις τότε ἀποτόμως διεκόπει, πλὴν τὸ μυστικὸν τὸ φυλάττω.

— Ἀπατᾶσθε, Ἰάκωβε, τὸ μυστικὸν τὸ γνωρίζω, τὸ ἐμάντευσα... μοῦ τὸ εἶπετε... Εἶναι ὁ ἔρωσ σας διὰ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Ὅχι, οὐδέποτε σᾶς εἶπα, ὅτι ἀγαπῶ τὴν ἀδελφὴν σας.

— Ἐ! τότε, ἠρώτησε, τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως ἡ Ἰσαβέλλα, ποῖαν ἀγαπᾶτε;

— Σᾶς!

— Ἐμέ!... ἐμέ!...

Ἡ κόρην ἐπίεσε τὸ στήθος της μὲ τὰ δύο της χεῖρα, ὁ νέος ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατα. Ἡ νεᾶνις ἐσυλλογίσθη ἀμέσως τὸν ἔρωτα τῆς ἀδελφῆς της· ἡ ἀγάπη της ἀπῆλθε μίαν θυσίαν.

— Ναί, ἀλλ' ἐγώ, Ἰάκωβε, δὲν σᾶς ἀγαπῶ!

— Μπᾶ! εἶναι αὐτὸ ἀλήθεια; εἶναι δυνατόν;

— Εἶναι. Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου σᾶς ἀγαπᾷ;

— Ὅλιγον μ' ἐνδιαφέρει.

— Συλλογισθῆτε, παρετήρησεν ἡ Ἰσαβέλλα τρέμουσα, ὅτι ἐγὼ εἶπα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε· αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐπίστευσα, ὅταν σᾶς ἤκουσα μίαν ἡμέραν... Ἡ ἀλήθεια θὰ τὴν ἐφόνευεν. Ἡ Μάρθα σᾶς σκέπτεται καθημερινῶς· γνωρίζω τὰς διαθέσεις της, δὲν μοῦ ἀπέκρυψε τίποτε.

— Σᾶς ἀγαπῶ! Ἰσαβέλλα, σᾶς ἀγαπῶ!

Ἡ κόρην ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦκουε τοὺς γλυκεῖς αὐτοὺς λόγους, ἀλλ' ἐσυλλογίσθη ἀμέσως τὴν Μάρθαν. Τί θὰ ἐπάθαιεν ἀρά γε ἡ ἀδελφὴ της; καὶ ἀπήντησε:

— Δὲν σᾶς ἀγαπῶ! Ἰάκωβε. Σᾶς γνωρίζω, σᾶς ἐκτιμῶ, ἀλλ' ὁσονδήποτε γλυκὴ καὶ ἂν εἶναι τὸ μέλλον δι' ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ εἶναι εἰς τὸ πλευρόν σας, τὸ μέλλον αὐτὸ δὲν μοῦ ἀνήκει...

— Διὰ νὰ τὰ λέγετε αὐτά, ἀγαπᾶτε κάποιον ἐξάπαντος.

— Ναί, ἀγαπῶ τὸν Ὀλιβιέ!

Ἡ Ἰάκωβος ἀνετινάχθη. Ἐπέφερον.

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς ἀγαπῶ, ἀπήντησε, καὶ θὰ ἔρχομαι νὰ σᾶς βλέπω.

— Δὲν πρέπει νὰ ἔλθετε πλέον ἐδῶ.

Ἡ νέος συνέσφιξε τὰς πυγμάς του καὶ ἀνεχώρησε κλονιζόμενος. Ἡ κόρην, ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ, ἐσκέφθη:

— Εἶναι πολὺ σκληρόν, σκληρόν αὐτό. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ τίποτε λοιπὸν; ὁ ἔρωσ μου τόσο κρύπτεται;

Ἡ Ἰσαβέλλα μόνη προσεπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν της. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, ἐξήτει ἀέρα. Ἐκυψεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅτε δὲ εἶχεν παρέλθει λεπτά τινα, βλέπει κάποιον νὰ πλησιάζῃ.

— Εἶναι αὐτός! ἐσκέφθη.

Ἡ ἄνθρωπος ἐπλησίαζε μὲ τὰ χεῖλη ἡμίανοικτα, μὲ τὴν ράχιν κυρτωμένην. Ἦτο ὁ μαρκήσιος Μπαρζεμόν. Ἐκτύπησε τὴν θύραν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐκ τῆς συγκινήσεως μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ:

— Εἰσέλθετε.

— Σᾶς ἐνοχλῶ, δεσποινίς, λέγει μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

Ἡ κόρην ἔκαμε σημεῖον ἀρνήσεως.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου σᾶς ἐκπλήττει· θέλετε νὰ μάθετε τὸν σκοπὸν... Καὶ ὅμως κατόπιν τοῦ συμβάντος...

— Ἦτο δικαίωμά σας νὰ μᾶς διώξετε.

— Δὲν ἐννοῶ διὰ τὸ γεγονός ἐκεῖνο... Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ συνέβη τὴν 26 εἰς τὸ δάσος, τὸ ἀπόγευμα... ξεύρετε...

— Ὅχι, δὲν ξεύρω τίποτε, ἀπήντησεν ἡ κόρην τρέμουσα.

— Εἰς ἐμέ, Ἰσαβέλλα, δύνασθε νὰ ὁμιλήσετε ἐλευθέρως· δὲν εἶμαι δικαστής. Τὴν 26 τοῦ μηνὸς ἐδολοφονήθη κάποιος... σεῖς εἶδετε τὸν δολοφόνον.

— Αὐτὸ εἶναι ψεῦδος, δὲν εἶδα τίποτε.

— Καὶ ὅμως φαίνεται τὸ ἐναντίον.

— Ὑποθέσετε, ὅτι εἶδα· τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ;

— Ἰσαβέλλα, σᾶς ἠδίκησα, ἤμην σκληρὸς διὰ σᾶς. Ἀλλὰ τὸ πᾶν δύναται νὰ ἐπανορθωθῇ. Θέλετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν Πύργον;

— Ὅχι!

— Διατί;

— Ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Πύργον σας, ἂν δὲν μάθωμεν τοὺς λόγους τῆς ἐκδιώξεώς μας καὶ τῆς ἐπανόδου μας.

— Οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ὑπάρχουν πλέον. Σᾶς ἐξεδίωξα εἰς στιγμὴν ὀργῆς. Μετανοῶ καὶ σᾶς καθικετεύω: Λυπηθῆτε τὸν Μπαρζεμόν, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ του ἢ ἡ ἀτίμωσίς του.

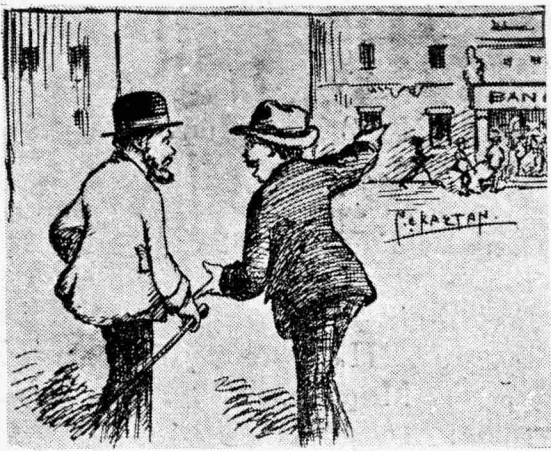
— Δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σας. Καὶ δὲν ἐννοῶ ἐγὼ πῶς δύναμαι...

— Ὅχι, δὲν θὰ εἴπετε τίποτε, εἶμαι βέβαιος δι' αὐτό. Εἶναι τόσο εὐκόλον νὰ σιωπήσετε καὶ τόσο φοβερόν νὰ ὁμιλήσετε!... Λυπηθῆτε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὀνομάζετε μητέρα σας· μὴ εἴπητε ὅ,τι εἶδετε κατὰ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο ἀπόγευμα.

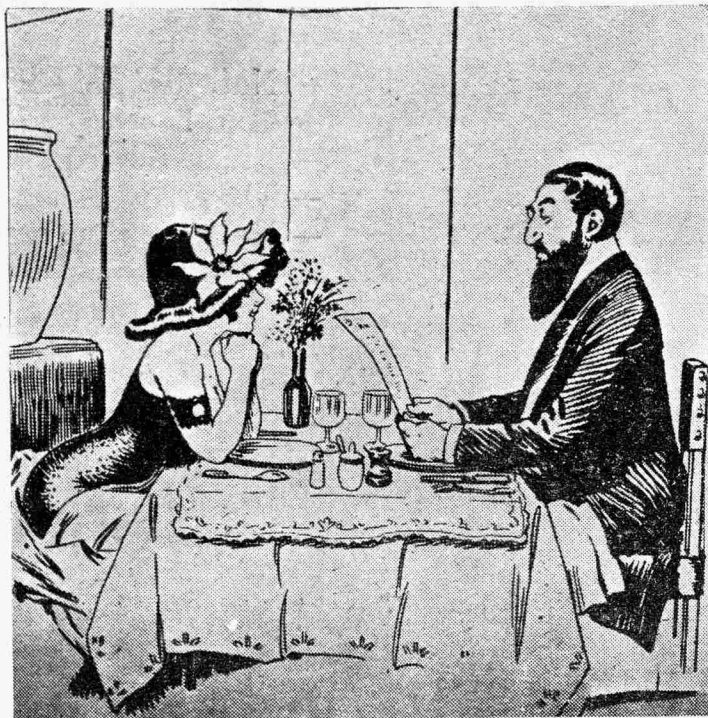
(ἀκολουθεῖ)

Κυρία,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὠραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

— Πού με πᾶς, βρέ ἀδελφέ ;
 — Νά, θά σέ δώσω τσέκι γιά ὅσα σέ χρεωστῶ.
 — Εὐχαριστῶ! Προτιμότερον νά ἔχω νά τὰ παίρνω . . .

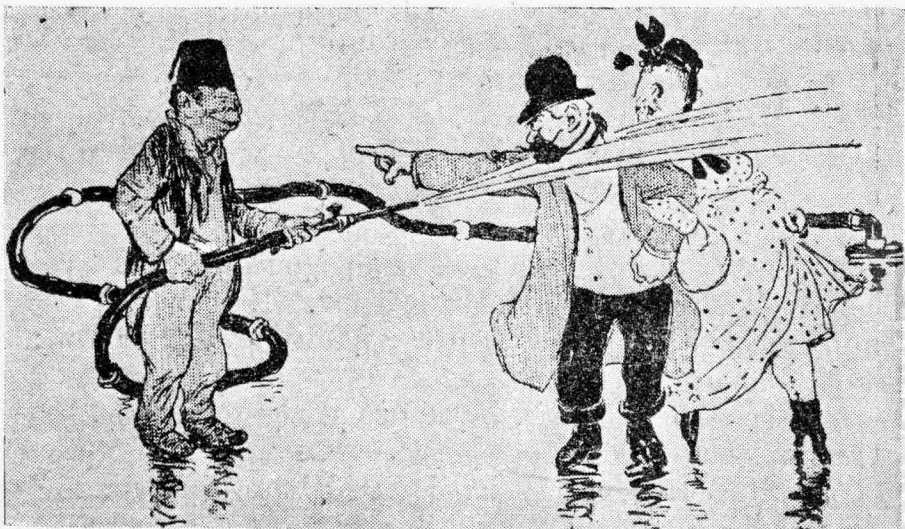

— Πρακτορεῖον «Βόλφ» : Οἱ Γερμανοὶ ἐπέβαλον εἰς τὰς Βρυξέλλας πολεμικόν φόρον 200 ἑκατομμυρίων φρ. καὶ κατέσχον ὅλους τοὺς νεωτερισμούς.
 — Θεέ μου ! Καλέ, ἐφέτος θά μείνουμε χωρὶς μόδα !

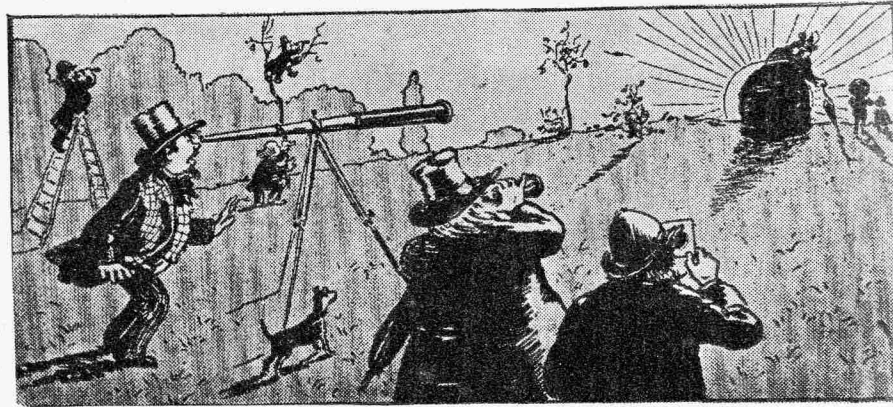

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ.

— Μωρέ! τί κόριζες εἶναι αὐταῖς !
 — Λές νᾶνε κόριζες ἢ νά μὴ κοιμήθηκαν εἰς τὰ κρεβάτια μας χθὲς παλληκαράκια !

Ἐνστατανέ ἀπὸ τὸ βρέξιμον τῶν δρόμων μας.

Πῶς τὴν εἶδον τὴν ἔκλειψιν οἱ ἀστρονόμοι.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ διάφορα τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα δὲν μᾶς διεφώτισαν σαφῶς μέχρι τοῦδε περὶ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ ἀλληλοφαγώματος, οὔτε μέχρι τῆς στιγμῆς οὐδὲν τὸ καθωρισμένον μᾶς εἶπαν. Ἐχουν συνάψει μόνον ἓνα πολὺ ἐπιτυχημένον διαγωνισμὸν ἀλληλοδιαψεύσεως, εἰς βαθμὸν νά σκοτίζοιεν ἢ μᾶλλον νά κοιμίζοιεν καὶ τὴν ἐξυπνωτέραν φαντασίαν.

Ἀπὸ τὸν θαυμάσιον δὲ αὐτὸν κυκεῶνα τῆς ἀοριστολογίας καὶ τοῦ χάους τῶν εἰδήσεων ἔλειψαν αἱ δευτέραι καὶ τρίται ἐκδόσεις τῶν ἐφημερίδων μας. Τί κρίμα ! Ἦτο ἡ μόνη ἐποχὴ ποῦ θά εἶχαν τὴν θέσιν των. Ἡ δευτέρα θά διέψευδε τὴν πρώτην ἐκδοσιν, ἢ τρίτη τὴν δευτέραν καὶ εὕτω καθεξῆς. Καὶ τὸ νοήμον κοινόν, τί θά ἐγίνετο ; Θά διεφωτιζετο βεβαίως μὰ χαρὰ καὶ θά ἦτο πολὺ καλὰ καὶ ἡμεῖς καλλίτερα.

Μέσα δὲ εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν ἀλληλοτρογομένων πανευρωπαϊῶν ἠκούσθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βατερλώ, εἰς τὸ ὅποιον θά συγκροτηθῆ ὁσονοῦπω μία ἀπὸ τὰς ἐπικειμένους μεγάλας αἱματηροτάτας μάχας. Τὸ καυμένο τὸ

Βατερλώ ! Ὑστερον ἀπὸ ἐνὸς καὶ πλέον αἰῶνος γαλήνην θά βοίση καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν βρόντον τῶν τηλεβόλων, τῶν σράπνελ καὶ τῶν ἄλλων φονικῶν τῆς τελευταίας τελειότητος ὀργάνων. Ὁρισμένως θά τρίζουν τὰ ὀστά τῶν ἐκεῖ θαμμένων ἐκ τῆς στρατιᾶς τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Βέλγικτων. Τουλάχιστον νά ἐξυπνοῦσαν καὶ νά ἐπερναν στὸ χέρι κανέν κοντόξυλο, ἔτσι γιά σωφρονισμό κτλ.

Ἐἶχμε καὶ ἔκλειψιν ἡλίου, σχεδὸν ὀλιγκήν. Τὸ πρᾶγμα βεβαίως δὲν ἐφάνη, ὅπως εἰς παλαιότερα χρόνια, δυσκολονόητο, διότι καθεὶς, μὲ τὰ ὀλίγα γράμματα ποῦ ἔμαθεν, ἔχει κάποιαν ἰδέαν περὶ τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ οὐρανοῦ τούτου φαινομένου. Μόνον μερικαὶ κυρία δὲν ἠμπόρεσαν νά ὑποφέρουν τὸ ἐπικρατήσαν δι' ὀλίγην ὥραν ἐξαφνικὸ καὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ σκότος καὶ ποικιλοτρόπως τὸ ἐσχολίασαν. Μία μόλιστα, συνομιλοῦσα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς πρὸς φιληνάδαν εἰς τὸ ἀπέναντι γειτονικὸ μπαλκόνι, παρομοίαζε τὴν σκοτισμένην γῆν μὲ προσφάτου πένθους χήραν. Νά μᾶς ἔλεγε τουλάχιστον, ἂν ἐπρόκειτο καὶ περὶ εἰκόνας ζωντοχήρας ;

Ἐν τούτοις, καθεὶς μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὰ γούστα του. Οἱ μπακάληδες πάλιν τὴν παρωμοίασαν μὲ τὰ σημερινὰ κεσάτια τους. Οἱ

καυμένοι, πῶς τοὺς λυποῦμαι ! Ἐπίστευσαν πῶς θά ἦτο διαρκὲς τὸ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ξεφάντωμά των, κατὰ τὸ ὅποιον, ἂν δὲν ἐπρολάβανε νά ἐπέμβῃ ἡ Δημοκρατία μας, θά καταντοῦσε τὸ θεόφτηνο ἄλας νά τὸ ἀγοράζωμεν ὅσο καὶ τὰ διαμάντια τῆς Κιμπερλάνδης. Ἀλλά, τί νά γίνῃ ; Τὰ ξέφνια καὶ τὰ ξεφαντώματα, πάντα εἶναι γραμμένο νά βαστοῦν ὅσο ἐβάσταξαν καὶ ἢ ἀλησμόνηταις ἡμέραις τῆς τελευταίας μπακαλικῆς ἀκρίβειας.

Ἠκούσθη μεταξὺ δύο κουρέων, πολιτικο-λογούντων ἐπὶ τῆς καταστάσεως.

— Καὶ τί εἶναι τάχα ἡ Λιέγη ;
 — Ἐμένα τὸ λές ; Εἶναι ἓνας τερσανιάς, ποῦ μὲ δυὸ κανονιαῖς ἀπ' τὴ θάλασσα τὸν ἔκαμες σκόνῃ καὶ πάει.

Βλέπετε γεωγραφικὰς γνώσεις, ὕστερα ἀπὸ τόσους γεωγραφικοὺς χάρτας, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν ἢ πωλοῦνται στοὺς δρόμους μας ! Πάλιν καλὰ, ἀφοῦ καὶ τὴν Μόσχαν δὲν κατέβασαν στὴν Μαύρην θάλασσαν ἢ τὴν Τεργέστην δὲν τὴν ἔστειλαν στὰ ἐσωτερικὰ τῆς Γροιλανδίας. Καὶ ὅμως καὶ οἱ δύο αὐτοὶ κουρεῖς ἐξακολουθοῦν νά πιστεύουν, ὅτι εἶναι οἱ πλέον παραγνωρισμένοι εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Δὲν πιστεύομεν τὸ ἴδιον νά νομίζῃ καὶ ἡ μεγάλη Γεωγραφικὴ Ἑταιρεία, ὡς πρὸς τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις των.

ΠΑΝΕ—ΡΩΤΑΣ

STEINS
ORIENTAL
 STORES LTD

Διὰ νά προμηθευθῆτε
ΕΠΛΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΠΙΜΟΝΕΤΕΡΑ
 ἔξ ὀχου καλαισθησίας
 δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
 ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
 EN ΓΑΛΛΙΑ
 Πέραν καὶ Πόλει.

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΓΕΡΒΑΝΤ ΜΠΑΡΔΙΖΜΠΑΝΙΑΝ
 EN ΠΟΛΕΙ,
 ἔναντι τοῦ κεντρικοῦ Ὁθωμαν. Ταχυδρομείου,
 Ἐρζερούμ Χάν, ἀριθμ. 33 καὶ 34.
 Ἔργασία ἐπιμεμελημένη εἰς τιμὰς μετρίας.